

NĀC

„Tāpēc, ja jūs kopā ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad meklējiet pēc tā, kas augšā, kur Kristus sēž pie Dieva labās rokas! ”
(Kol 3,1)

Nr. 2 (55)
MARTS
2010

Kurzesmes Katoļu bīskapijas informatīvs izdevums

JŪSU DZĪVĪBA LĪDZ AR KRISTU IR APSLĒPTA DIEVĀ

Kristus ir augšāmcēlies! Šis tradicionālais Lieldienu perioda kristīgais sveiciens mūs ievada svētku vēstījuma pašā sirdī. Pēc Lielā Gavēņa, kurā mēs apcerējām Jēzus dzīves sāpīgos notikumus, tagad esam aicināti priecāties par to, ka Viņš ir dzīvs, par to, ka grēkam, ciešanām un nāvei nepieder pēdējais vārds šai pasaulē.

Esam pieraduši tādā veidā sveicināt viens otru, bet vai apzināmies, kāds tad ir šo svētku patiesais vēstījums? Sv. Pāvils raksta: „Tāpēc, ja jūs kopā ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad meklējiet pēc tā, kas augšā, kur Kristus sēž pie Dieva labās rokas! Domājiet par to, kas augšā, bet ne par to, kas virs zemes! Jo jūs mirāt, bet jūsu dzīvība līdz ar Kristu apslēpta Dievā.” (Kol 3,1-3) Apustulis raksta, ka mēs esam augšāmcēlušies kopā ar Kristu. Tātad tā nav kaut kāda teorija, bet gan realitāte. Tas nozīmē, ka līdz ar Kristus augšāmcelšanos dievišķie spēki, kuri bija par iemeslu tam, ka Viņa miesa tapa pārveidota un ir dzīva, ir sākuši darboties arī mūsos. Kristietības centrā nav tas, ko mēs darām, bet gan tas, ko Dievs mums jau ir izdarījis un turpina darīt. Viss pārējais ir tikai mūsu atbilde uz šo Viņa dāvanu. Tomēr nevar neatzīmēt šīs atbildes nozīmīgumu, jo, lai kaut ko saņemtu – šajā gadījumā Dieva dāvanu –, to vajag satvert. Tātad galvenais ir *pieņemt*. Tikai pēc tam seko *dot*, jo nav iespējams kaut ko dot, ja nekas nav saņemts. Tāpēc mēģināsim saprast, ko un kā mums vajadzētu *pieņemt*? Tad arī kļūs skaidrs – ko un kā mēs varam *dot*.

Pirmkārt, esam aicināti pieņemt šo jauno dzīvību, ko Jēzus mums dāvā caur savu augšāmcelšanos. Darām to pateicoties ticībai, kas arī ir Dieva dāvana, un attieksmei pret dievišķās dzīvības kanāliem, kuri mums ir pieejami sakramentālajās darbībās. Bet lai saņemtu ticību, kas kļūs par mūsu atbildi un „roku pastiepšanu” pretī Dievam, ir nepieciešama pazemība, jo tikai pazemīgs cilvēks saprot, ka viņš nav

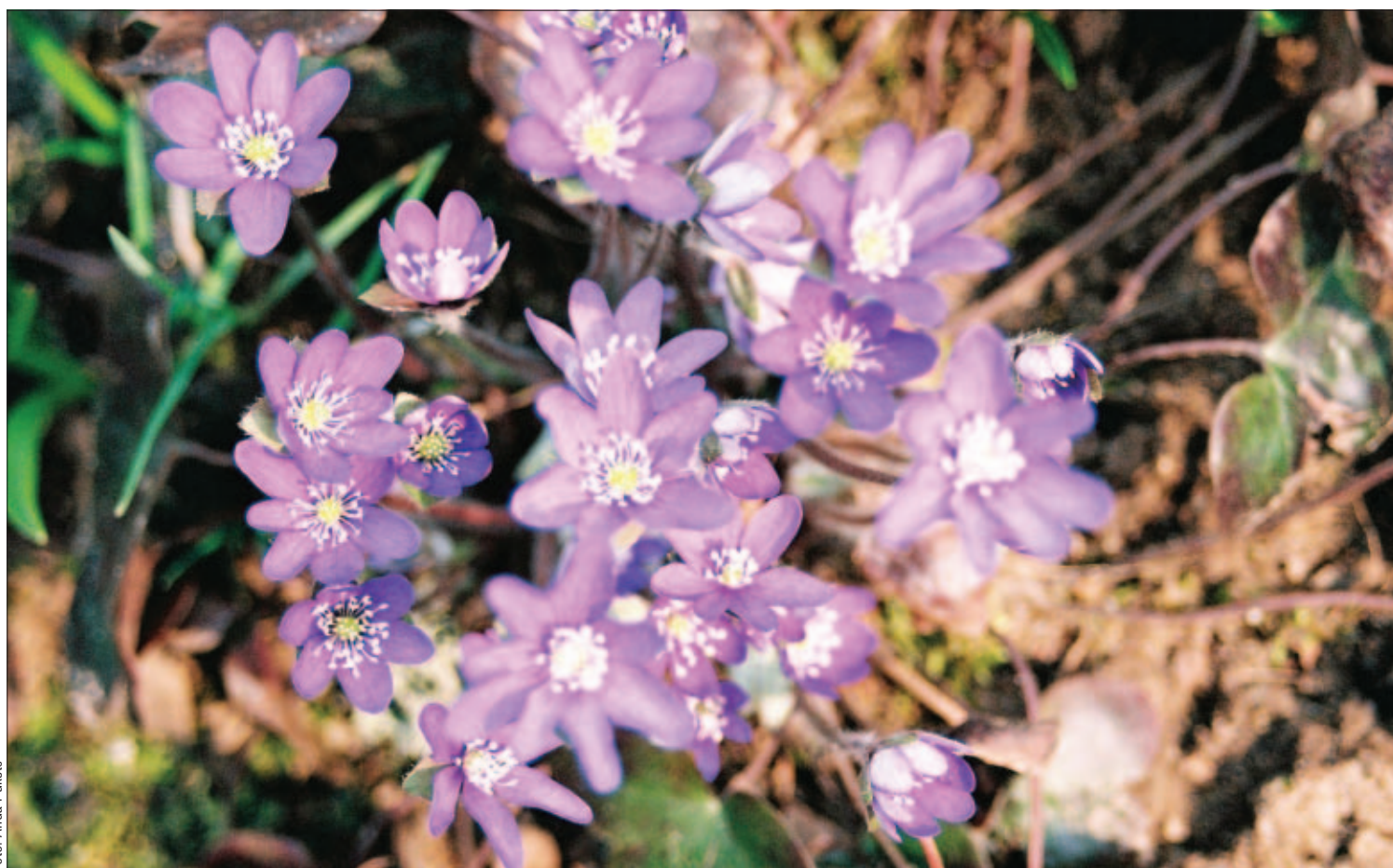

Foto: Andā Pukste

Esam aicināti pieņemt jauno dzīvību, ko Jēzus dāvā caur savu augšāmcelšanos

pašpietiekams, ka viņam kaut ko vajag saņemt. Caur ticību augšāmceltā Jēzus spēkam arī mūsos var notikt iekšējās pārvērtības brīnums, mūsu jaunā piedzimšana un augšāmcelšanās. Jo caur ticību atveram Dievam ceļu uz mūsu sirdi, uz mūsu iekšieni, un tad Viņš var mūsos brīvi darboties. Ieticēt Dievam tādā gadījumā nozīmē: uzticēties Viņam, atrast Viņā un Viņa mīlestībā drošu patvērumu un pamatu zem kājām, sajusties pilnīgi drošam, pārstāt baidīties. Tas nozīmē būt pārliecinātam, ka Viņš mani mil neskatoties uz mani pagātnes grēkiem un kļūdām, ka Viņš mani ir radījis unikālu un neatkārtojamu un paredzējis man īpašu vietu savā plānā. Tas nozīmē atklāt, ka Viņš pieņem mani tādu, kāds es esmu, un priecājas

par mani, kad es kā mazs bērns gribu nākt pie Viņa un uzticēt Viņam savus priekus un bēdas, gluži kā mīlošam Tēvam. Kristīgā dzīve reizē ir process un auglis, kas rodas no tā, ka Dievs savā visvarenībā mūs rada no jauna (sal. 2Kor 5,17), bet mēs Viņam atbildam, pazemīgi piekristot saņemt ticības dāvanu, tādējādi, Viņš liek mums atdzimt un mūs augšāmcēl (sal. Rom 6,4-5). Šai Dieva darbībai piemīt radikāla notikuma raksturs. Kristības fakts ir tikai šī procesa iesākums, tas ir kā sēkla, kas iesēta mūsu sirds augsnē. Tagad pārdomāsim jautājumu par to, ko un kā mēs varam dot. Sv. Pāvils raksta: „Bet kas man bija ieguvums, to es Kristus dēļ uzskatu par zaudējumu. Tiešām, es uzskatu par zaudējumu visu savu Kunga

Jēzus Kristus pazišanas dēļ, kas visu pārspēj: tās dēļ es visu esmu zaudējis un uzskatu par mēsliem, lai Kristu iegūtu.” (Flp 3,7-8) Tas galvenais, ko Dievs gaida no kristieša – lai viņš pieņem un nodod tālāk sava Kunga Jēzus Kristus pazišanu jeb atziņu par savu jauno statusu, jauno dzīvību, kas viņā ir sākusi pulsēt. Tas nozīmē – sniegt liecību par tikšanos ar Kungu.

Augšāmceltā Jēzus Kristus dievišķais spēks ir realitāte, tā darbojas pasaulē. Tomēr ticība nāk no sludināšanas un ieklausīšanās, tāpēc sv. Pāvils ar sāpēm sirdī sauc: „Bet kā tie piesauks to, kam nav ticējuši? Vai kā lai tic uz to, par ko nav dzirdējuši? Bet kā lai dzird bez sludinātāja?” (Rom 10,14) „Un kam ausis dzirdēt, tas lai dzird!” (Mt

13,9.43; Mk 4,9.23. 7,16; Lk 8,8. 14,35)

Tātad pirmais, ko mēs esam aicināti dot citiem, ir vēsts par šo jauno dzīvību, ko mums piedāvā Dievs. Var jau atbildēt, ka pie mums ir daudzi, kas to jau dara, bet neredzam kādus īpašus rezultātus. Tāpēc šeit ir jāpasaka dažus vārdus arī par to, *kā* dot. Ja aprakstītais līdz šim mums ir bijusi tikai skaista teorija, tad mūsu vārdi nenesīs sev līdz to realitāti, par kuru runājam. Kristietība ir Vārds, kas ir tapis miesa (sal. Jņ 1,14), nevis skaista teorija. Ja esam ieklausījušies šajā Vārdā, paklausījuši Viņam un šis Vārds ir tapis miesa arī mūsu dzīvē, tad mēs nevarēsim to paturēt pie sevis.

Priesteris **Zbignevs Stankevičs**
(Rīgas arhidieceze)

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp.

Priesteris –
Euharistijas cilvēks

3.lpp.

J. Salijs
par 6. Dieva bausli

4. – 5.lpp.

“Mieram tuvu”
10 gadi

6.lpp.

“Zupas virtuve”
Saldus draudzē

7.lpp.

Ziņas
no pasaules

8.lpp.

Ziņas

Priesteris – Euharistijas cilvēks

Daži cilvēki nekad nepiedalās Svētajā Misē, daži piedalās reti, savukārt, daži piedalās, bet ar sirdi un domām ir citur un dievkalpojums viņus garlaiko. Bet ir arī tādi, kuri nevar iztikt bez Svētās Mises svētdienā un daži, kas atrod laiku arī nedēļas laikā tajā piedalīties. Ir cilvēki, kuri katru dienu atrod laiku, lai ieietu baznīcā un pavadītu brīdi Kristus klātbūtnē. Šis, priesterībai veltītais, gads tuvojas noslēgumam, un katram ticīgajam tam vajadzētu palīdzēt izprast arī priesteru euharistisko misiju, kā arī Euharistijas nozīmi ikdienas dzīvē. Bez priesteru nebūtu Svētās Mises, un, ja nebūtu Svētās Mises, tad arī iztrūktu viens no galvenajiem Dieva žēlastības avotiem, kurā mēs saņemam pašu Kristu un kurā mēs īpašā veidā esam vienoti ar Viņu Komūnijā. Baznīca māca, ka „tajā naktī, kad Viņu nodeva, mūsu Pestītājs pēdējo vakariņu laikā iedibināja savas Miesas un Asiņu euharistisko Upuri, lai savu upuri uz krusta darītu mūžīgi klātesošu gadsimtu gaitā, līdz Viņš atkal atnāks, un lai Baznīcai, savai mīļotajai Līgavai, uzticētu savas nāves un augšāmcelšanās mūžīgo piemiņu: mīlestības sakramentu, vienības zīmi, mīlestības saikni, Lieldienu mielastu, kurā Kristus tiek uzņemts kā barība, [un tad] dvēsele [tiek] piepildīta ar žēlastību un mums tiek dota nākamās godības ķīla.” (Vatikāna II koncils, Konst. Sacrosanctum Concilium)

Es skatos uz Dievu, un Viņš skatās uz mani

Svētais prāvests J. M. Vianejs ar savu piemēru un vārdiem vairoja savā draudzē mīlestību pret Vissvētāko sakramentu. Viņš gandrīz vienmēr noslēdza sprediķi vai katehēzes stundu, pagriežoties pret tabernākulu, uzrunājot Dievu Vissvētākajā sakramentā, tādējādi apliecinot Dieva klātbūtni. Dažu gadu laikā arvien vairāk gan bērni, gan pieaugušie centās ieiet baznīcā kaut uz īsu mirkli, lai pasveicinātu tabernākulā klātesošo Kungu.

Jāpiemin kāds gadījums, kurš tiek atstāstīts visās sv. J. M. Vianejam veltītajās grāmatās. Kādu dienu prāvests iegāja baznīcā un jautāja kādam cilvēkam, kurš parasti ilgi lūdzās baznīcā: „Ko tu te dari?” Lūdzējs viņam atbildēja: „Es skatos uz Dievu, un Viņš skatās uz mani.” Arsas prāvests bija izcils pedagogs, to apliecina viņa vārdi: „Kad esam Vissvētākā sakramenta priekšā, tā vietā, lai skatītos apkārt, aizvērsim acis un muti, lai atvērtu mūsu sirdis, tad labais Dievs atvērs savējo, un mēs varēsim ieiet pie Viņa, un Viņš – pie mums.”

Foto no arhīva

Svētā Mise sarkofāga, kurā glabājas sv. Jāņa Marijas Vianeja relikvijas, pakājē. Stikla šķirstu rotā bronzā kalti svētie, kurus īpaši godināja sv. J. M. Vianejs.

Ko dara Kungs Vissvētākajā sakramentā?

Arsas prāvests bieži atkārtoja: „Kungs Vissvētākajā sakramentā mūs gaida!” Viņš pats sirds dziļumos bija piedzīvojis Vissvētākajā sakramentā Dieva klātbūtni un Kristus mīlestību. Viņš teica: „No Viņa sirds izplūst maigums un žēlsirdība, lai aizskalotu pasaules grēkus.” To viņš sacīja no pieredzes un ar savu piemēru audzināja draudzi. Arsas prāvests, ierodoties draudzē, pārsteidza vietējos iedzīvotājus, kad agrā rīta stundā viņi baznīcā pamanīja izgaismotus logus. Daži, ziņkārības dzīti, iegājuši baznīcā, atrada viņu nometušos ceļos tabernākula priekšā. Prāvests sekoja Kristus piemēram, kurš no agra rīta Galilejas dabas klusumā sarunājās ar Tēvu. Jau toreiz viņa mācekļi brīnījās un lūdza Jēzu, lai Viņš tiem māca lūgties. Tā Kristus mums atstāja vissvarīgāko un visskaistāko lūgšanu ”Tēvs mūsu”. Vissvētākā sakramenta adorācija ir viena no katoliskās Baznīcas lielākajām bagātībām. Pieredze ir parādījusi, ka tad, ja kādā draudzē tiek iesākta Vissvētākā sakramenta adorācija, tad visa draudze pārveidojas un atdzimst – Arsas prāvesta draudze tam ir visspilgtākais piemērs. Par

Vissvētāko sakramentu būtu jādodomā, raugoties no teoloģijas par Jēzus sirdi – Dieva mīlestības gaismā. Tas ir nozīmīgi, ka priesteriem veltītais gads iesākās Jēzus Sirds svētkos ar sv. J. M. Vianeja vārdiem: „Priesterība, tā ir Jēzus sirds mīlestība.”

Svētā Mise – Dieva darbs

Pāvests Benedikts XVI apliecina: „Šāda ticīgo izglītošana par euharistisko klātbūtni un Komūniju kļuva īpaši iedarbīga, kad ticīgie redzēja viņu (Arsas prāvestu), svinot Svētās Mises upuri. Klātesošie teica: „Nebija iespējams atrast nevienu, kas labāk izteiktu adorāciju... Viņš kontemplēja Hostiju ar lielu mīlestību.” „Pat visi labie darbi kopā nav līdzvērtīgi Svētās Mises upurim, jo tie ir cilvēku darbi, bet Svētā Mise ir Dieva darbs,” viņš teica. Viņš bija pārliecināts, ka priesteru dzīves degsme ir atkarīga no Sv. Mises: „Iemesls priesteru gurdenumam ir tajā, ka viņi reizēm nevelta pietiekamu uzmanību Sv. Misei! Mans Dievs, kādu līdzcietību izsauc priesteris, kurš svin Misi kā kaut ko ierastu!” Arsas prāvests Sv. Mises laikā upurēja visu savu dzīvi: „Cik labi dara priesteris, katru rītu upurējot Dievam pats sevi!”

Es atpūšos tikai pie altāra

Svētais Arsas prāvests atgādināja, ka mēs tikai Debesīs sapratīsim, cik priesteris var būt laimīgs, ka var svinēt Svēto Misi. Viņš ticīgajiem atkārtoja: „Cik tas ir skaisti! Pēc konsekrācijas vārdiem, labais Dievs ir tāpat klātesošs kā Debesīs! (..) Ja cilvēki saprastu šo noslēpumu, viņi vēlētos mirt šīs mīlestības dēļ!” Katrīna Lasaņa liecina, ka „pēc konsekrācijas prāvesta seja izstaroja lielu gandarījumu un prieku. Īpaši pirms Komūnijas, kad prāvests rokās turēja Svēto Hostiju, viņš apstājās uz dažiem mirkliem ar smaidu sejā, mēs domājām, ka viņš tajā redzēja Kungu.” Svētais atrada mieru pie Kunga un piedzīvoja, cik patiesi ir Kristus vārdi, kas aicina nākt nogurušām dvēselēm pie Viņa un saņemt mierinājumu. „Es atpūšos tikai divas reizes dienā – pie altāra un kancelē,” teica Arsas prāvests.

Svētās Mises augļi

Arsas prāvests bieži atgādināja, ka labai Svētās Mises svinēšanai priesterim ir svarīgi tai sagatavoties vismaz piecpadsmit minūtes iepriekš. Arī ticīgajiem viņš mācīja, ka jau mājās Svētajai Misei ir jāsgatavo sirdis. Un, mācot, kā saprast šo sagatavošanos, mēs varam nojaust, cik dziļi viņš pats bija izpratis Svētās Mises nozīmi: „Mums vajadzētu *iztukšoties* no sevis Dieva priekšā, ņemot piemēru no Kristus, lai pilnīgi atdotos Euharistijas sakramentā; vajag izmeklēt savu sirdsapziņu, jo, lai labi piedalītos Misē, ir jābūt svētdarošās žēlastības stāvokli.” Arsas prāvests uzsvēra savai draudzei, ka bieži tie, kas saņem Komūniju, nebauda visus žēlastības augļus, jo nav sagatavojušies vai arī nav žēlastības stāvokli. Šie vārdi atsauca uz līdzību par sējēju, kur Jēzus māca, ka sēklai ir jākrīt auglīgā zemē, lai nestu augļus.

Dzīve ir kā tuksnesis

Svētā Komūnija palīdz cilvēkiem attālināties no grēka un jau priekšlaicīgi nojaust Debesu svētlaimi. „Nāciet uz Komūniju, nāciet pie Jēzus, nāciet pie Viņa, lai dzīvotu Viņam,” teica svētais J. M. Vianejs. Dzīve ir kā tuksnesis – lai izdzīvotu, mums ir jāsaņem Dieva barība. „Mīlie bērni,” teica prāvests, „visām radībām ir vajadzīga barība, lai dzīvotu. Tieši tāpēc labais Dievs ir radījis kokus un stādus..., bet arī dvēselēm ir vajadzīga barība. Kas tā ir par barību? Dvēseles barība ir Dieva Miesa un Asinis! Tikai Dievs var piepildīt dvēseli! Tikai Dievs var pabarot dvēseli! Tai ir absolūti nepieciešams Dievs!” Arsas prāvests ļoti pārdzīvoja: „Kas par nelaimi, ka nepievēršam pietiekamu uzmanību šai

dievišķajai barībai. Tāpat kā cilvēks var mirt badā, esot pie pilna galda, tāpat arī – dvēseles, kas 50 vai 60 gadus nesaņem garīgo barību.”

Ak, cik liels ir priesteris!

Pāvests Benedikts XVI uzsvēra, ka sv. J. M. Vianejs mums māca saprast, cik svarīga ir priesteru loma, lai garīgi *barotu* savu tautu: „Viņš runāja par priesterību tā, it kā nespētu aptvert dāvanas un uzdevuma lielumu, kas ir uzticēts cilvēciskajai būtnei: „Ak, cik liels ir priesteris! (..) Ja aptvertu, tad nomirtu (..) Dievs viņam klausā: priesteris pasaka divus vārdus, un mūsu Kungs pēc viņa balss pavēles nonāk no Debesīm un Sevi iekļauj mazajā hostijā.” Viņš, skaidrojot ticīgajiem sakramentu nozīmi, teica: „Ja nebūtu Ordinācijas sakramenta, mums nebūtu arī Kunga. Kurš Viņu ir ievietojis tabernākulā? Priesteris. Kurš pirmais saņem jūsu dvēseli, kad tā ienāk pasaulē? Priesteris. Kurš to *baro*, lai tai pietiktu spēka tās svētceļojumā? Priesteris. Kurš to sagatavo, lai tā stātos Dieva priekšā, mazgājot to pēdējo reizi Jēzus Kristus asinīs? Priesteris un atkal priesteris! Ja dvēsele mirst (grēka dēļ), kurš to augšāmceļ, kurš to nomierinās un tai dāvās mieru? Atkal priesteris (..) Pēc Dieva, priesteris ir viss! (..) Viņš pats to sapratis tikai debesīs.” „Šis atziņas, kas dzimušas svētā prāvesta priesteriskajā sirdī, var likties pārspīlētas,” saka Benedikts XVI, piebilstot, „tomēr tajās atklājas visaugstākā cieņa, kādā viņš turēja Priesterības sakramentu. Likās, ka viņu nospiež neierobežota atbildības sajūta: „Ja mēs saprastu, kas ir priesteris virs zemes, mēs mirtu: nevis no bailēm, bet no mīlestības (..) bez priesteru mūsu Kunga ciešanas un nāve būtu nekam nederīgas. Priesteris ir tas, kurš turpina atpestīšanas darbu virs zemes ... Kam būtu vajadzīga māja, piepildīta ar zeltu, ja nebūtu neviena, kas atver durvis? Priesterim pieder Debesu dārgumu *atslēgas*: viņš ir tas, kas *atver durvis*; viņš ir labā Dieva *ekonomis*; Viņa labumu *pārvaldnieks* (..) Atstājiet vienu draudzi uz divdesmit gadiem bez priesteru, un tur tiks pielūgti lopi (..) Priesteris nav priesteris sevis dēļ, viņš ir jūsu dēļ.” Pāvests tādējādi izceļ, ka priesterim katru dienu arvien dziļāk ir jāizprot, ka, svinot Svēto Misi, viņš piedalās Kristus dzīvē. Jo dziļāk priesteris izprot šo noslēpumu, jo tas kļūst par pilnīgāku Kristus priesterības attēlu, un palīdz viņam dzīvot savu dzīvi Kristū.

Priesteris
Andris Marija Jerumanis

6. bauslis – tev nebūs laulību pārkāpt

Jaceks Salijs OP

Sākums avīzes „Nāc” 42. numurā

Vecāku savstarpējā mīlestība – pamats bērna ienākšanai pasaulē

Dievs mūs ir radījis, un tieši Viņš ir vēlējis, lai cilvēks pasaulē nāktu tādā ceļā, kā Viņš to ir iecerējis. Šī nepārprotamā patiesība ir pamats pareizai seksualitātes izpratnei cilvēkā.

Otra pamatpatiesība, kuras pareizība nav jāpierāda, ir šāda: katram bērnam ir tiesības pasaulē ienākt apstākļos, kuri atbilst cilvēciskajai cieņai. Lai arī gadās, ka cilvēks tiek ieņemts tādu aktu un pārdzīvojumu rezultātā, kurus grūti nosaukt par cilvēciskiem, tomēr cilvēciskā cieņa pieprasa citu gaisotni cilvēka dzīvības sākumā. Lai cilvēka ienākšana pasaulē būtu uzskatāma par normālu, tai jānotiek istas vecāku savstarpējās mīlestības gaisotnē, citiem vārdiem, pāri visam tās pamatā vajadzētu būt garīgai mīlestībai. Turklāt Dieva likums nosaka apstākļus, kādos divi cilvēki var uzņemties – kā to definē Ticības mācības Kongregācijas Instrukcija ”Par dzīvības cieņu” – „tādus dabiskos aktus, kas paši sevī ir pakārtoti dzīvības tālāknodošanai”. Šādu lēmumu cilvēki var pieņemt vienīgi laulībā.

Laulātais pāris kā patstāvīga savienība nodrošinās jaunajam cilvēkam normālus attīstības apstākļus. Bez tam tikai laulībā fiziskā mīlestība var izpausties pilnīgā vienotībā ar garīgo mīlestību.

Patiesībā mēs esam grēka apdraudēti cilvēki, un var gadīties, ka pat laulībā bērna ienākšana pasaulē noris nelabvēlīgā gaisotnē, jo laulāto mīlestība mēdz būt trauša vai pat izkropļota. Tomēr šeit mēs runājam par to, kā vajadzētu būt, proti, ka laulāto draugu nesaraujamā mīlestība tiek apliecināta ikdienas dzīves attiecībās, ikdienišķā sevis veltīšanā, cieņā, savstarpējā izpratnē, prasmē piedot un tamlīdzīgās garīgās vērtībās, kuras garantē, ka arī laulāto seksuālā savienība ir patiesi cilvēciska un pakārtota garam.

Kristus rūpējas par visām laulības dimensijām

Kristus iecere attiecībā uz laulību noteikti pārsniedz mūsu pašreizējo varēšanu. Ja to apzināsimies, tad sapratīsim, kāpēc mēs, katoļi, tik lielu uzmanību veltām Laulības sakramentam. Tad arī kļūst redzams, ar kādu noteiktību Dievs turpina pazemīgo un tajā pašā laikā vareno ieiešanu mūsu cilvēciskajās lietās, ko iesāka ar savu Iemiesošanos. Tas tādēļ, ka ar savu žēlastību

Foto no interneta

Dievs mūs ir radījis un vēlējis, lai cilvēks nāktu pasaulē tā, kā Viņš to iecerējis

Kristus vēlas apņemt visus laulības aspektus – gan bioloģisko, gan psihisko, gan sabiedrisko, gan garīgo. Iespējams, ka tikai Euharistijas sakramentā Milošā Dieva ienākšana cilvēciskajās realitātēs modina vēl lielāku izbrīnu.

Jēzus iecere attiecībā uz laulību ir divējāda. Pirmkārt, Jēzus nolēma laulībai atgriezt tās pirmatnējo veidolu, kas saskan ar Radītāja nodomu. Lai gan mēs kļūvām grēcīgi, tomēr Viņš negrib apstiprināt tos izkropļojumus, kuriem mūsu grēcīguma dēļ tika pakļauta laulības institūcija. Runa nav tikai par laulības šķiršanas pieļaujamību. Laulība būtu jāatbrīvo no visa tā, kas tajā ir sagrozīts „mūsu cietsirdības dēļ”, un jāatgriežas pie tā, „kā tas bija no sākuma” (Mt 19,8).

Vai tad Jēzus nerēķinās ar cilvēcisko vājumu, kurš mūs vienmēr pavada grēka seku dēļ? Taču pat Mozus piekrita laulības šķiršanai! – argumentē Viņa pretinieki. Viņi argumentē loģiski, tomēr nepazīst priekšnosacījumu, kas ir par labu Jēzus mācībai – Viņš ir Dieva Dēls, kura varā ir darīt mūs spējīgus pārvarēt mūsu vājumu. Ja Jēzus būtu vienīgi cilvēks, varētu prāt, vai tikai Viņš nav pārāk stingrs, kas cilvēkiem uzkrauj pārlieku smagas nastas, kuras tie nespēj panest. Bet Viņš ir Dieva Dēls. Ja jau Viņš no saviem sekotājiem pieprasa veidot laulāto dzīvi saskaņā ar to, „kā tas bijis no sākuma”, tad katrā ziņā Kristus arī spēs viņus stiprināt šī uzdevuma veikšanai.

Jēzus Kristus, paceļot savu sekotāju laulību līdz sakramenta godam, vēlas personiski būt klātesošs viņu dzīvē

Laulības nešķiramība un morālā kārtība laulībā noteikti ir dabiskās ētikas prasības. Bet, lai tās tiktu pilnīgi īstenotas, ir vajadzīgs spēks no augšas. Mūsu vājums – ko esam mantojuši, jo sākumā tas mums nepiemita – reizēm mūs mudina morālos principus padarīt *vaļīgus*, laulības ētiskos standartus pazemināt līdz mūsu varēšanai. Tāpēc būtu labi uz šo problēmu palūkoties arī no šādas puses: katoļu novēršanās no Dieva likumiem, kas skar laulības ētiku, liecina par Dieva žēlastības realitātes apšaubīšanu. Tā iesākas brīdī, kad likumus sākam uzskatīt par pārāk stingriem. Jēzum Kristum nepiemita pārspīlēta stingrība, Viņš ir Pestītājs, kas spēj cilvēkam palīdzēt atrast pašam sevi.

Jēzus iecere attiecībā uz laulību pārsniedz mūsu iztēli

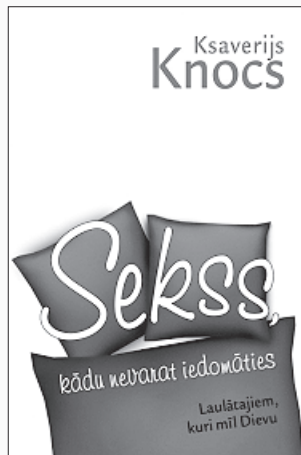
Kristīga laulātā pāra mīlestībai ir jāatspoguļo tā mīlestība, kas ir starp Kristu un

Baznīcu, un jābūt tās daļai (sal. Ef 5,21-33). Tātad nepietiek ar to vien, ka katrs no laulātajiem draugiem iet tikai savu ceļu uz mūžīgo dzīvi. Neraugoties uz to, ka jebkura cilvēka rīcība un darbs – pat viscēlākais un vēl ilgi paliekošais pēc autora nāves – šajā pasaulē agri vai vēlu izzūd, Kristus spēj padarīt laulāto mīlestību mūžīgās dzīves cienīgu, to vērstot par nepārejošu Kristus un Viņa Baznīcas mīlestības daļu.

Laulības sakraments ir ne tikai žēlastību avots, kas laulātajiem palīdz tikt galā ar saviem pienākumiem. Jēzus Kristus, paceļot savu sekotāju laulību līdz sakramenta godam, vēlas personiski būt klātesošs viņu dzīvē un atkārtot brīnumu, kas notika Galilejas Kānā, proti, pārvērst ūdeni vīnā – visu to, kas viņu kopībā ir dabiski labs, pārvērst mūžīgās dzīves cienīgā realitātē.

Tulkoja
Kaspars Zagorskis †

**KSAVERIJA KNOCA grāmata ”SEKSS, KĀDU NEVARAT
IEDOMĀTIES” var palīdzēt laulātajiem labāk izprast laulības
jēgu un aicinājumu, it īpaši seksuālo attiecību jomā.**

Šī grāmatas tapa kā atbilde uz ticīgo jautājumiem, kuri daudzus gadus vērsās pie autora ar savām šaubām. Tā apskata problēmas, kas reizēm kļūva katoliskajā Baznīcā par *tabu* tēmām, par kurām skaļi nerunā: problēmām saistītām ar laulāto seksuālo dzīvi, laulāto attiecībām, par seksu, kas ir ne tikai maiguma izpausme, bet arī savstarpējo saišu izkopšanas veids.

Grāmatas apakšnosaukums norāda, ka tā ir rakstīta „laulātajiem, kas mīl Dievu”. Mīlēt Dievu var dažādi: gan ar paklausīgu verga nostāju, gan ar pašāvēības pilna bērna nostāju. Grāmatas mērķis ir palīdzēt laulātajiem arvien brīvāk mīlēt Dievu un savu laulāto draugu un ļaut Dievam ieiet katrā laulāto dzīves jomā, arī *zem segas*.

Grāmatā ir arī diezgan daudz rakstīts par to, kā savā seksuālajā dzīvē laulātie var integrēt Dieva dotu dāvanu, saistītu ar sievietes auglības ciklu, kā arī pārvarēt neauglības perioda problēmas.

Autors, tēvs Ksaverijs Knocs, ir Mazāko brāļu kapucīnu ordeņa (franciskāņu atzarojums) mūks-priesteris, viņš ir pastorālās teoloģijas doktors (teoloģijas nozare, kas nodarbojas ar cilvēku vadīšanu garīgajā dzīvē), laulāto pāru dvēseļu gans un galvenais redaktors portālam “Tikšanās iespēja”, kas veltīts laulātajiem, kuri veido savu seksuālo dzīvi saskaņā ar katoliskās Baznīcas mācību.

Priesteris Oskars Jablonskis OP

Miers ar 100 % laimes hormonu

Nevienam nav noslēpums, ka kopš 1999. gada augusta izdevums "Mieram tuvu" ar lasījumiem no Svētajiem Rakstiem, ar lūgšanu un pārdomu tekstiem jau desmit gadu garumā katru mēnesi nonāk pie Latvijas cilvēkiem. Mazā, kalendāra formāta grāmatiņa kļuvusi mīļa un iecienīta. Cilvēki arvien vairāk izjūt nepieciešamību meklēt Dievu un, lasot Svētos Rakstus, sadzirdēt Dievu runājam savā dzīvē. Izdevuma redaktorei AIJAI BALODEI man bija daudz, ko jautāt. Jo ir tik saistoši apjaust, ka dažreiz aiz paveiktajiem lielajiem, cildenajiem darbiem nemanāmi cilvēka acīm stāv uzticamas un pašreizējās dvēseles. Tad nu iepazīsim vienu no tām!

Aija, kad un kā radās doma izveidot šo brīnišķīgo lūgšanas grāmatu?

Aija Balode: Par šādu lūgšanu un Svēto Rakstu lasījumu krājumu doma radās pirms desmit gadiem Grašu bērnumamā, kur strādāju par audzinātāju un mēs kopīgajām lūgšanām izmantojām līdzīgu izdevumu franču valodā – "Magnificat". Atceros, ka braucu uz Rīgu un mēģināju nopirkt "Magnificat" versiju latviski vai kaut ko līdzīgu šim izdevumam. Izrādījās, ka tāda nav – tas jārada no jauna!

Grašu bērnuma direktora Kristofa Aleksandra iedrošināta, ķeros pie darba. Turpat Grašos izveidojās arī pirmā "Mieram tuvu" komanda. Ar māksliniecīgu Lauru Feldbergu kopā strādājam līdz pat šim brīdim.

"Mieram tuvu" veidotāju komanda ir gana liela – gan māksliniece, gan teoloģiskie konsultanti, priesteri, kuri raksta sprediķus, vēl literārā redaktore, izplatīšanas koordinatore un tu, izdevuma redaktore, utt. Kā tu domā, kas motivē izdevuma veidotājus piedalīties grāmatas izveidē un kā viņu sniegums var ietekmēt un sekmt pārmaiņas lasītāju dzīvē?

Aija: Es domāju, ka šis ir brīnišķīgs darbs! Es pati sev nevarētu iedomāties neko saistošāku un neko tādu, kas nestu vairāk gandarījuma. Bieži vien cilvēki pēc darba bankā vai veikālā vēlas atrast kādu kalpošanas darbu Baznīcā, lai tādā veidā pagodinātu Dievu. Bet mums arī mūsu tiešie pienākumi ir saistīti ar Dieva Vārda sludināšanu un Dieva pagodināšanu! Kas var būt vēl brīnišķīgāk?!

Ticu, ka caur šīm grāmatiņām Dievs var darīt lielas lietas cilvēkos, pie kuriem tās nonāk. Bet tā jau vairs nav mūsu kompetence. Mūsu lieta ir radīt šīs mazās grāmatiņas – cik vien iespējams labas un kvalitatīvas. Mūsu ziņā ir tās arī nogādāt gan baznīcu grāmatu galdos, gan veikalos un citās tirdzniecības vietās. Un tad jau Dievs pats vada cilvēkus, kuriem šī grāmata ir nepieciešama, lai tie kaut kādā veidā ar izdevumu sastaptos – vai nu paši pamanīs kādā stendā un, pērkšas ierosmes mudināti, to iegādāsies, vai varbūt grāmatiņu viņiem uzdāvinās kāds draugs. Un, sākdamī lasīt Dieva Vārdu un lūgšanas katru dienu vai vismaz *kādu dienu*, es ticu, ka viņi uzsāk arī savas attiecības ar Dievu.

Tava māsa Baiba Balode tulko tekstus un ir šī izdevuma koordinatore. Kā šis kopīgais darbs veido jūsu abu savstarpējās attiecības?

Aija: Mana māsa man ir īsta Dieva dāvana! Kad sākām veidot "Mieram tuvu", Baiba gadu pavadīja Francijā. Kad viņa atgriezās Latvijā un iesaistījās komandā – tas man bija ļoti liels stiprinājums. Mūsu

attiecības ir brīnišķīgas – paldies Dievam! Varam simtprocentīgi viena uz otru palauties, tas ir ļoti svarīgi.

Kādi attīstības, augšanas posmi ir bijuši tev kā redaktorei un izdevumam, kuru vadi?

Aija: To jau var redzēt tikai tagad, atskatoties uz paveikto. Arī pirmos numurus mēs veidojām ar vislielāko rūpību un nopietnību. Tomēr šodien, pašķīstot pirmās grāmatiņas, seja parādās smails. Nu tik brīnišķīgi aizkustinošas! Ar savām iesācēju neveiklībām, ar savām *astītēm* un kļūdīnām! Tiešām, var teikt, ka mēs visi esam mācījušies šo darbu strādājot.

Arī šobrīd es pilnīgi neapgalvoju, ka nu gan esam sasnieguši augstāko līmeni! Ar Dieva svētību ejam uz priekšu un turpinām augt – vismaz es tā ceru.

Būtiski jauns posms bija mājaslapas izveide un tas, ka radās "Mieram tuvu" "Solidaritātes fonds". Abu šo projektu mērķis bija evaņģelizācija – dot arī tādiem cilvēkiem, kas nepazīst šo grāmatiņu, vēl papildus iespēju ar to *sastikties*. Mājaslapu tīri nejausi var atvērt jebkurš interneta lietotājs, varbūt pirmo reizi izlasīt kādu vārdu no Svētajiem Rakstiem vai arī kādu skaistu lūgšanu un saņemt pamudinājumu lūgties arī pats. Savukārt ar "Solidaritātes fondu" starpniecību grāmatiņas tiek dalītas grūtdiegiem. Šobrīd – nevienam nav noslēpums – cilvēku, kuriem arī tāda summa kā lats astoņdesmit ir nesamaksājama, kļūst tieši pienākumi ir saistīti ar Dieva Vārda sludināšanu un Dieva pagodināšanu! Kas var būt vēl brīnišķīgāk?!

Ticu, ka caur šīm grāmatiņām Dievs var darīt lielas lietas cilvēkos, pie kuriem tās nonāk. Bet tā jau vairs nav mūsu kompetence. Mūsu lieta ir radīt šīs mazās grāmatiņas – cik vien iespējams labas un kvalitatīvas. Mūsu ziņā ir tās arī nogādāt gan baznīcu grāmatu galdos, gan veikalos un citās tirdzniecības vietās. Un tad jau Dievs pats vada cilvēkus, kuriem šī grāmata ir nepieciešama, lai tie kaut kādā veidā ar izdevumu sastaptos – vai nu paši pamanīs kādā stendā un, pērkšas ierosmes mudināti, to iegādāsies, vai varbūt grāmatiņu viņiem uzdāvinās kāds draugs. Un, sākdamī lasīt Dieva Vārdu un lūgšanas katru dienu vai vismaz *kādu dienu*, es ticu, ka viņi uzsāk arī savas attiecības ar Dievu.

Tava māsa Baiba Balode tulko tekstus un ir šī izdevuma koordinatore. Kā šis kopīgais darbs veido jūsu abu savstarpējās attiecības?

Aija: Mana māsa man ir īsta Dieva dāvana! Kad sākām veidot "Mieram tuvu", Baiba gadu pavadīja Francijā. Kad viņa atgriezās Latvijā un iesaistījās komandā – tas man bija ļoti liels stiprinājums. Mūsu

Foto: priesteris Edgars Čalovs

"Mieram tuvu" veidotājas: Baiba Balode (no kreisās) – izdevuma izplatīšanas koordinatore, Laura Feldberga – māksliniece un Aija Balode – redaktore – svētoceļojumā pa Svēto Zemi par godu izdevuma 10 gadu jubilejai

Esmu ievērojusi, ka grāmatiņas vāku rotā foto – izšuvums no liturģiskā tērpā, kas pieder Nabadzīgā Bērna Jēzus klostera māsām. Kas pamudināja izvēlēties šādu vāka dizainu un kāpēc – no Nabadzīgā Bērna Jēzus māsu klostera?

Aija: Ierosme nāca no Nabadzīgā Bērna Jēzus māsu puses. Tik liels un sirsnīgs paldies viņām! Mūsu māksliniece Laura saņēma atļauju fotografēt liturģiskos tērpus no māsu krājumiem – tā ir īsta bagātību lāde! Laura speciāli devās uz Nīderlandi, lai šos tērpus fotografētu. Jā, tagad katru mēnesi, kad tiek veidots kārtējais skaistais "Mieram tuvu" vāks, mēs ar labu vārdu pieminam mūsu mīļās māsas, kurām pateicoties izšuvumus varam izmantot.

Būtu lieki jautāt, bet tomēr pajautāšu – vai arī tu ikdienā lūdzies, lasot "Mieram tuvu"?

Aija: Jā, es to daru. Turklāt es spēju distancēties no tā, ka tas, lūk, ir mans darbs... Lasu un lūdzu. Un man arī pašai šķiet, ka šāda lūgšanu grāmata ir ļoti ērts palīgs garīgajā dzīvē.

Kur tu esi mācījusies un kā iegūtās zināšanas tev palīdzējušas izdevniecības darbā, kuru vadi?

Aija: Pati svarīgākā skola, kurā esmu mācījusies, ir dzīves skola, un svarīgākais Skolotājs – pats Dievs. Ja kaut kas ir izdevies, par to paldies Viņa iedvesmām.

"Mieram tuvu" lasītāju liecības

Dieva Vārds katrai dienai ir gaidīts un lasīts izdevums daudz jo daudz Latvijā un aiz tās robežām dzīvojošu ļaužu mājās. Piedāvājam iepazīties ar dažu "Mieram tuvu" lasītāju sniegtajām liecībām.

"Mieram tuvu" ir kā ceļa rādītājs manā ikdienā. Nerunāšu *izpušotos pantos*, bet būšu īsa un lakoniska – no šīs mazās grāmatiņas spēju rast mieru un atbildes uz dažādiem jautājumiem, dažādās dzīves situācijās. Ir bijis tā, ka to, kas dienas gaitā ar mani noticis, neesmu spējusi īsti saprast, bet vakarā, atverot "Mieram tuvu" un vēlreiz pārlosot attiecīgās dienas lasījumus un lūgšanas, saņemu atbildi no Dieva. Tas ir brīnišķīgi, kā Viņš, tik vienkāršā veidā, caur šo mazo grāmatiņu ienāk manā dzīvē.

Šajā saspringtajā laikā Dieva vārds ir tas, kas uztur un palīdz it visā. Sekojot Viņam un paliekot kopā ar Kungu, pamats ir nesatricināms. Cik mierinošs ir jebkurš laiks, ko pavadu kopā ar Kungu!

Inguna Gulbe

Dievs vēlas, lai mana mūža beidzamie gadi būtu saistīti ar mākslas pasauli. Šobrīd grafiskā izpildījumā strādāju pie Latgales krucifiksu tēmas dažādos laika posmos, un šajā darbā nenovērtējams atbalsts ir ikdienas "Mieram tuvu" lasījumi. Tos lasot, rodas sajūta, ka tie norādītu: „Dārī tā un ne citādi!”

Roberts Bries

Sirsnīgi pateicos "Mieram tuvu" veidotājiem par ieguldīto labestību un laiku, veidojot Dieva Vārdu katrai dienai. Šo dvēselei tik tuvo grāmatiņu es pazīstu jau no pirmā izdevuma, un tā man ir kļuvusi par dzīves neatņemamu sastāvdaļu. Slimībā vai veselībā tā vienmēr ir man klāt.

Bieži vien domāju, kas ir vārds? Cik tas ir

iedarbīgs, skatot cauri gadsimtiem un cilvēka dvēselē atstājot neizdzēšamas pēdas. Lai gan vārdi, kurus saņemam caur šo grāmatiņu, ir rakstīti dažādos laikos, tie atspoguļojas manā dzīvē šodien.

Pārsteigumu rada tas, ka domāju par kādu situāciju un, atverot "Mieram tuvu" ikdienas lasījumu, saņemu konkrētu atbildi. Tādos brīžos mana dvēsele priekā gavīlē. Dažreiz Dievs izgaismo tikai kādu vārdu, un tas ir ļoti konkrēti un nepārprotami.

Nesen gadījās, ka vienu mēnesi paliku bez savas grāmatiņas. Jutos kā tukšnesi. Pēc mēneša, kad manās rokās iegūla nākamā mēneša izdevums, mani ieplūda laimes, siltuma un maiguma sajūta. Šo sajūtu par naudu nopirkt nevar. Man tika dota iespēja to piedzīvot. Meklējiet un jūs atradīsiet, un dzīvosiet kopā ar Vārdu.

Zinta Rozentāle

Parasti „Mieram tuvu” lasu no rīta – *komplektā* ar laudēm. Varētu teikt, tās ir manas *brokastis*, kuru laikā mums ar Dievu ir dialogs. Ne vienmēr tas ir mierīgs un emocionāls tikams – bieži cilājām sāpīgas lietas. Es jautāju, un Dievs runā uz mani caur Svētajiem Rakstiem. Ne vienmēr lasu „Mieram tuvu” ietvertu rīta lūgšanu, jo bieži gadās, ka tie jautājumi, ar kuriem uzsāku jauno dienu, ir tik konkrēti un izsmēloši, ka papildus lūgšana, ne no manis nāks, ir lieka. Tomēr gadās, ka arī šī lūgšana palīdz. Noteikti izlasu pārdomas – jo vienmēr meklēju, ko vēl Dievs vēlas teikt caur šiem konkrētajiem Svēto Rakstu fragmentiem.

Un, protams, grāmatiņa "Mieram tuvu" ir neatsverams palīgs, sagatavojot dziedājumus Svētajai Misei. Jo īpaši, tajā ietvertu konkrētās dienas Sv. Mises lūgšanu dēļ.

Kristīne Locika

"Mieram tuvu" ir manas dzīves misija. Un jau divus gadus esmu uzņēmusies (ar prieku!) vēl vienu misiju – reizi mēnesī, mēneša pirmajā sestdienā, organizēt braucienu uz lūgšanu nakti Aglonā. Šim ritmam es pakārtoju arī savu dzīvi un atpūtu, ārzemju braucienus, visu pārējo. Mēneša pirmajā sestdienā man ir jābūt uz vietas, jābrauc pašai un arī citiem jāpiedāvā iespēja nokļūt Aglonā, lai šo mūsu zemes svētvietu piepildītu ar lūgšanām, dziesmām un klusumu Dieva klātbūtnē. Jo citādi man drusku sāp sirds par mūsu Aglonu. Reizi gadā tajā sapulcējas tūkstošiem cilvēku, bet pārējā laikā mazliet trūkst dedzības, kas pietāvētu īstai svētvietai.

Un hobiji? Kā tev patīk pavadīt laiku, kas brīvs no profesionālajiem pienākumiem? Vai tev ir kādas aizraušanās?

Aija: Ziemā man patīk slēpošana, vasarā – peldēšana. Šogad uz jauno gadu man draugi uzdāvināja distanču slēpes un atvērs vēl viens jauns prieka avots – slidēt ar slēpītēm pa balto sniegu, saelpoties auksto gaisu un pat nepamant, pa kuru laiku mugura slapja un sirds – laimīga!

Man ļoti patīk ceļot. Bet ļoti patīk arī no ceļojumiem braukt mājās – laikam jau mana vieta ir šeit.

Izdevniecība "Kala Raksti" isā laikā pārsteidza lasītājus ar izdotajām fantastiskajām grāmatām, var teikt, garīgajiem bestselleriem. Kaut vai – E. Leklēra

"Kāda nabaga dzīves gudriba", A. Sikari „Kāda svēta ģimene” un daudzas citas. Lūdzu, pastāsti par izdevniecības "Kala Raksti" tuvākajām iecerēm, ja tādas ir. Kādu grāmatu tuvākajā laikā varam gaidīt?

Aija: Nu jau kuru katru brīdi klajā jānāk svētā tēva Pio no Pjetrelčīnas autobiogrāfijai. Šo grāmatu gan mēs pašī, gan lasītāji gaida ar lielu nepacietību.

Sagatavošanā ir arī skaista veltījuma grāmata Dievmātei – Marijas lūgšana, kā arī uz Vasarsvētkiem ceram pāspēt sagatavot darbu "Sekošana Svētajam Garam".

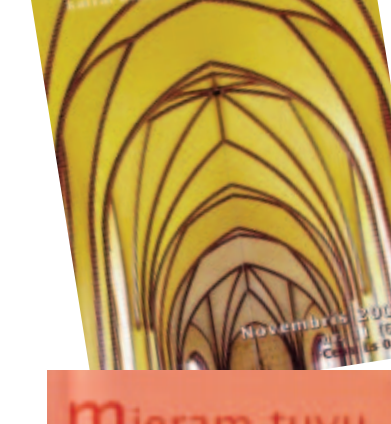
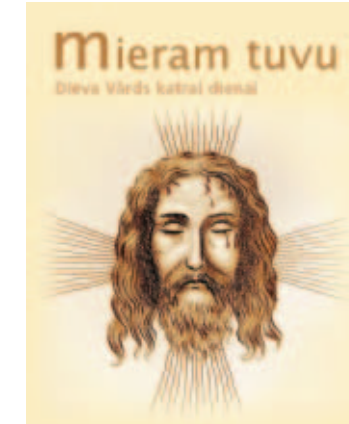
Ieceres ir skaistas, lai nu Dievs dāvā žēlastību, ka visam pietiktu gan laiks, gan spēks, gan resursi.

Ir Gavēņa laiks, tad – Kristus augšāmcelšanās svētki. Ko tu sagaidi no sevis Gavēņa laikā (kā tu to izdzīvo, pavadī, apņemšanās, ja tādas ir), un ko novēli piedzīvot izdevuma "Nāc" lasītājiem?

Aija: Gavēņa laikā es lūdzu Dievam žēlastību atjaunoties savā ticībā. To es novēlu arī avizes "Nāc" lasītājiem!

Un vēl – izmantošu iespēju un došu šādu padomu: kāpēc gan mums ikvienam nenopirkt kādu kristīgu grāmatu un to uzmanīgi neizlasīt? Šajā laikā ikvienu nopirktā grāmata ir atbalsts izdevniecībai. Paldies jums!

Ligita Pataša

"Zupas virtuve" Saldus draudzē

"Nāc" decembra numurā, iepazīstoties ar jaunumiem Saldus katoļu draudzē, varējām lasīt, ka 2009. gada oktobrī darbu atsākusi "Zupas virtuve". Šobrīd ļoti daudziem Saldus iedzīvotājiem "Zupas virtuvē" saņemtais ēdiens ir liels atspazs apstākļos, kad arvien vairāk cilvēku paliek bez darba un saskaras ar grūtībām nodrošināt ģimeni pat ar uzturu. Par "Zupas virtuves" darbu stāsta Saldus sv. apustuļu Pētera un Pāvila draudzes prāvests ANDREJS MEDIŅŠ, pavāre INTA PŪCE un brīvprātīgā palidze IRĒNA BRINTENIECE.

Prāvests

Andrejs Mediņš

Kā radās ideja par "Zupas virtuves" nepieciešamību Saldus katoļu draudzē?

Kad sāku kalpot Saldus draudzē par prāvestu, pamazām iepazīnu šo pilsētu, tajā iedzīvojoties, uzzināju, ka pilsētā iepriekš ir darbojušās "Zupas virtuves", bet savu darbību beigušas, tādēļ es redzēju vajadzību tādu atjaunot.

Cilvēki pie manis nāca un prasīja naudu, sapratu, ka tāds atbalsts ne vienmēr tiek izmantots pareizajās vajadzībās. Lūdzoties un ņemot vērā svētīgās Mātes Terēzes paraugu, sapratu – man ir jāatbild uz aicinājumu atjaunot "Zupas virtuvi".

Kā atradāt telpas, lai varētu veikt šādu kalpošanu?

Kad sāka darboties "Zupas virtuvē", divām baznīcas telpām vēl nebija atrasts pielietojums, viena no tām bija garāža, otra – kāpnutelpa. Baznīcas pagrabstāvā jau bija izbūvēta virtuve, kuru izmantojām draudzes pasākumiem, tur arī sākumā tika gatavots ēdiens "Zupas virtuvei", bet ar laiku sapratām, ka jāierīko jauna virtuve, kura pakāpeniski tika izbūvēta noliktavas telpās un bijusī garāža pārvērtās par ēdiena izdales telpu. Par telpu izbūvi un iekārtošanu jāpateicas draudzes labdariem un "Cemex" ražotnei no Brocēniem, kas ieguldīja lielus līdzekļus, lai taptu virtuvē, kuru var jau saukt par profesionālu. Es lūdzu Dievu, lai šī virtuve vienmēr darbotos, neatkarīgi no priesterā, kurš šajā draudzē kalpos.

Kas palīdz nodrošināt zupas virtuves darbu?

Ņemot vērā, ka Saldus draudzē ir ļoti daudz konvertītu, kuri ir ļoti dedzīgi savā ticībā, vērsos pie viņiem ar lūgumu palīdzēt šo lietu atrisināt. Varu runāt svētīgās Mātes Terēzes vārdiem: „Mēs nedarām neko, visu dara Viņš.” Šie vārdi ir pamatoti, jo viss, kas šodien notiek Saldus draudzē, ir unikāla Dieva providence tajā, ka mēs, neprasot naudu un produktus, tos saņemam. Piemēram, kādu vakaru luterāņu mācītājs Ivars Eisaks atveda milzīgu sakņu kravu, ko ziedojuši cilvēki no Pampāļu novada. Visas Saldus draudzes iesaistās, atbalstot ar produktiem. Dievs rūpējas, bet no mūsu puses galvenais ir būt atvērtiem.

Foto: Irēna Brinteniece

Saldeniek ir priecīgi, ka katoļu draudze ir uzņēmusies rūpes par trūcīgajiem

Prāvests Andrejs Mediņš un draudzes locekle Vanda labprāt pieliek roku zupas dalīšanā

Gribu pateikties Dievam un draudzes cilvēkiem, ka mums ir brīnišķīga pavāre Inta Pūce. Paldies arī draudzes brīvprātīgajiem, kas ikdienā griež maizi, palīdz pie ēdiena izdales, reģistrācijās.

Pēdējais skaistais notikums ir tas, ka esam guvuši atbalstu Rimi sadarbības partneru projektā "Kopgalds". "Zupas virtuves" tika izvēlētas, ņemot vērā līdzšinējo darbību un reputāciju pilsētā. Tās, kuras uzvarēja šajā projektā, katru mēnesi saņems no Rimi produkciju Ls 100 vērtībā. Mēs Saldū esam kļuvuši par vienu no lielākajiem sociālā atbalsta sniedzējiem, jo reizi mēnesī cilvēkiem dalām arī apģērbu un šobrīd vēl risinām jautājumu – kā rast iespēju, lai cilvēki varētu atnākt nomazgāties un saņemt ārsta pakalpojumus.

Cik bieži darbojas "Zupas virtuvē" Saldus katoļu baznīcā?

Sākumā "Zupas virtuvē" darbojās katru otro dienu – pirmdienās, trešdienās un piektdienās, bet tad konstatējām, ka daudzi cilvēki ņem zupu, lai to aiznestu arī savas ģimenes cilvēkiem, tomēr izrādījās, ka viņi cenšas nodrošināt sevi ar ēdienu priekšdienām. Sapratu, ka šo

jautājumu var risināt, zupu izsniedzot katru dienu, izņemot sestdienas un svētdienas. Saldus M. Luterā draudzē ir cilvēki, kuri 15 – 20 personām zupu izvadā uz mājām, to viņi veic katru dienu. Mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka esam *kanāli* Dieva mīlestībai.

Inta Pūce

Kā norit zupas vārīšana un ko šis darbs no jums prasa?

Zupu vārām katru dienu, izņemot sestdienas, svētdienas. Sešos no rīta jau esmu darbā un tad divos katlos lieku vajadzīgos kauliņus, nu jau vajadzīgs arī trešais katls, jo nedēļas laikā cilvēku skaits aug. Cenšos vārīt tā, lai pietiek visiem. Lai visu varētu izvārīt, papildus vēl ir iegādātas 2 elektriskās plītiņas. Septiņos atnāk palīgs no probācijas dienesta (iestāde, kas nodrošina sabiedrībā izciešamā soda kvalitatīvu izpildi), kurš palīdz mizot kartupeļus un saknes. Pie maizes griešanas savu roku labprāt pieliek Vanda no katoļu draudzes, kurai šogad tuvojas 85. dzimšanas diena. Viņa man ir palīgs no pirmās zupas virtuves pastāvēšanas dienas un darbiņu veic ar lielu uzņēmību.

Pavāre Inta Pūce gādā, lai zupa būtu garšīga un sātīga

12.00 sākam zupu dalīt, un pusstundas laikā viss jau ir izdalīts. Ēdienkarti cenšamies dažādot. Pēdējās nedēļās ēdinām 120 – 130 cilvēkus.

Vai cilvēki, kuri saņem zupu, kaut kur tiek atzīmēti?

Visi cilvēki, kuri pie mums saņem zupu, ierodas ar izziņām no sociālās nodaļas, un Irēna Brinteniece burtnīcā visus atzīmē. Katram arī pieraksta, cik porcijas saņem.

Vai par savu darbu jūs saņemat atalgojumu?

Esmu ilgādēja pavāre, bet man vēl nav pensijas gadi. Esmu noformēta darbā kā "simtlatnieks" un šajos apstākļos esmu priecīga arī par šo iespēju nopelnīt. Pati neesmu no katoļu draudzes, bet varu teikt, ka visā piedalos.

Vai, strādājot "Zupas virtuvē", gūstat gandarījumu?

Protams! Man pašai liekas, ka tagad pat ir labāk, nekā tad, kad kādreiz strādāju tikai par naudu. Šeit es redzu, ka varu cilvēkiem palīdzēt, īpaši tiem, kam tas šobrīd visvairāk ir vajadzīgs.

Irēna Brinteniece

Kādu palīdzību "Zupas virtuves" darbā sniedz brīvprātīgie?

"Zupas virtuvē" kalpo trīs brīvprātīgie draudzes locekļi, kuri mainās pēc grafika. Katru dienu tur strādā 3 cilvēki: pavāre un divi palīgi, viens brīvprātīgais no draudzes un viens no probācijas dienesta. Palīgi mizo saknes, griež maizi un pusdienlaikā izdala zupu, mazgā traukus, telpas, atzīmē cilvēkus speciālā burtnīcā, lai būtu uzskaitē, kas pie mums ēd.

Par to, lai katru dienu virtuvē tiktu iegādāta nepieciešamā pārtika, rūpējas Natālija un Jānis Milzeri no katoļu draudzes. Ļoti laba sadarbība izveidojusies ar M. Luterā draudzi, kura arī ziedo pārtiku un daudz praktisku lietu: virtuves kombainu, traukus u.c.

Kāpēc jūs vēlaties pielikt savu roku šajā kalpošanā?

Ši ir ļoti īpaša kalpošana, kur bieži sastopamies ar izmisumu un bezcerību. Esmu sapratusi, ka nevis mēs esam aicināti kalpot nabagam, bet nabagi ir domāti mums, lai mūsos atvērtu sirdis mīlestības darbiem.

Es rūpējos, lai "Zupas virtuvē" tiktu nodrošināta darbība pilnā apjomā – būtu pārtika, brīvprātīgie palīgi, ēdienkarte utt. Reizi mēnesī pulcējamies kopā ar prāvestu un apspriežam nepieciešamo un turpmāko darbību.

Ko jūs no tā gūstat?

Ticības papildījumu, jo „ticība bez darbiem ir nedzīva”. Kalpošanas prieku, jo Jēzus ir teicis: „Ko jūs esat darījuši vienam no šiem vismazākajiem brāļiem, to Jūs esat man darījuši.” (Mt 25,40) Šī kalpošana ir īsta pazemības skola, kuru cenšos izdzīvot. „Ne jūs mani esat izredzējuši, bet es jūs esmu izredzējis un jūs nolīcis, ka jūs ejat un nesat augļus...” (Jņ 15,16)

Intervēja Ieva Liede

Ziņas no pasaules

Pāvests: priesterim jābūt klātesošam tur, kur cieš cilvēki

Roma /18.02/ Priesterim jābūt klātesošam tur, kur cieš cilvēki, jo cilvēcīgums nozīmē līdzcietību. To spontānā uzrunā Romas diecēzes priesteriem atgādināja pāvests Benedikts XVI. Uzsākot Lielo Gavēni, Romas bīskaps pulcēja savas diecēzes priesterus uz *lectio divina**, lai kopā pārdomātu priesterības izpratni Vēstulē ebrejiem. „Kristus ir atklājis patieso humānismu, kas balstās Dievā, jo Viņš ir uzņēmis savās ciešanās ikvienas cilvēciskās ciešanas.” Šā iemesla dēļ neviens priesteris nedrīkst norobežoties, bet gan viņam jābūt garā klātesošam ikvienā pasaules vietā, kur cilvēkus piemeklē ciešanas. Priesteris visas sirdssāpes un nelaimes velta Dievam, lai Viņš tās varētu garīgi pārveidot. Šeit runa ir ne vien par ciešanām un skumjām, bet arī par prieku un paklausību. Lai priesteris būtu patiesš vidutājs starp Dievu un cilvēkiem, tam ir jābūt patiesam cilvēkam. Šī iemesla dēļ Dieva Dēls ir kļuvis cilvēks, lai būtu Priesteris, „lai piepildītu savu priesteru būtību”. Priesterībai nav jāprobežojas vienīgi ar Svētās Mises svinēšanu. „Kā Jēzus ir raudājis un kliezjis uz krusta, redzot nāvi un sabrukumu, tā arī priesterim jābūt spējīgam nest pasaules ciešanas; pasaules, kas ir tālu no Dieva,” uzsvera pāvests.

* Svēto Rakstu lasīšana un to apcere

ASV anglikāņi lūdz izveidot katoļu ordinariātu

Orlando /09.03/ Tradicionālo Anglikāņu savienības vadītāji ir atbildējuši pāvesta Benedikta XVI aicinājumam atgriezties Baznīcas vienībā: ir runa par aptuveni 5200 ticīgajiem, kas veido ap 100 draudzes. Šī savienība ir izveidojusies 1991. gadā, protestējot pret dažādu anglikānisma atzaru paustajām liberālajām idejām, un savā praksē ir vīstuvākā katoliskajai Baz-

nīcai. 2009. gada 9. novembrī izdotā apustuliskā konstitūcija *Anglicanorum coetibus* ir radījusi iespēju anglikāņiem iekļauties Katoliskajā Baznīcā, veidojot īpašas struktūras – ordinariātus, kas atradīsies katoļu bīskapa pārraudzībā, šādā veidā saglabājot specifiskās garīgās un liturģiskās tradīcijas un vienlaicīgi esot vienībā ar Romas bīskapu.

Austrālija: aicinājumu bums

Sidneja /08.03/ Seši jaunie priesteri šogad, semināristu skaita pieaugums un jauniešu lielā un nopietnā interese par garīgajiem aicinājumiem – Sidnejas arhidiecēzes atbildīgie par aicinājumiem to sauc par īstu aicinājumu bumu šajā priesteriem veltītajā gadā. Jaunieši arvien vairāk vērs savu skatienu uz augšu, aizdomājas par mūžīgo, par savas dzīves piepildīšanu un veltīšanu Dievam. Tie noteikti ir Pasaules Jauniešu Diena augļi.

Kopš 1980. gada Austrālijā ik gadu tika piedzīvots straujš aicinājumu kritums, tomēr Jauniešu Dienas ir ienesušas patīkamas pārmaiņas. Paredzams, ka daudzās labi pārdomātās Priesterības gada aktivitātes un svētā Arsas prāvesta aizbildniecība arī turpmāk sekmēs svētu priesteru skaita pieaugumu Baznīcā.

Ap 3000 katehumēnu gatavojas Kristības sakramenta saņemšanai

Honkonga /07.03/ „Piedalīties draudzes dzīvē un stiprināt ticību”, – ar šiem diviem vēlējumiem Honkongas bīskaps J. Tongs vērsies pie katehumēniem,

pirmo skrutīniju dievkalpojumā svētdien, 7. martā, sv. Franciska draudzē. Diecēzes laikraksts ziņo, ka Lieldienu naktī iniciācijas

sakramentus (Kristību-Iestiprināšanu-Euharistiju) saņems ap 3000 cilvēku. Bīskaps pievērsās dzīvā ūdens tematam un atgādināja, ka lūgšanā varam saņemt šo ūdeni no Jēzus. Pasniedzot Svētos Rakstus, bīskaps aicināja iemiesot savā dzīvē Dieva Vārdu un atturēties no visa, kas rada briesmas ticībai. Prakse Lieldienu naktī svinēt visus trīs kristīgās iniciācijas sakramentus, pirms tam veicot rūpīgu katehumēnu sagatavošanu, Baznīcā pastāv jau kopš pirmajiem gadsimtiem, un to no jauna ir apstiprinājusi pēckoncila liturģiskā reforma XX gadsimtā.

Pasaulē vecākie katoļu bīskapi

Vecākais joprojām amatā esošais bīskaps ir Phenjanas (Ziemeļkorejā) bīskaps Francs Hon Jong hu, kurš dzimis 1906. gada 12.oktobrī, par priesteri iesvētīts 1933. gadā, bet par bīskapu 1944. gadā, savukārt kopš 1962. gada pilda Phenjanas bīskapa pienākumus. Pasaulē vecākais bīskaps ir Antuans Nguyen Van Thien Vjetnamā. Viņam šī gada 13. martā aprit 104 gadi. Eiropā visvecākais ir Amjēnas (Francijā) emeritētais bīskaps Geri Žaks Šarls Leuljē, kurš ir dzimis 1910. gada 12. janvārī un Amjēnas diecēzi vadījis no 1963. līdz 1985. gadam.

Pēc Fides un Zenit materiāliem sagatavoja diakons Mihails Volohovs

Ekumeniskie krustaceļi Lielajā Piektdienā – 2. aprīlī

Liepājā 18.00 no Sv. Trīsvienības ev. lut. katedrāles
Priekulē 14.00 no baptistu baznīcas
Saldū 19.00 no baptistu baznīcas

Liepājas diecēzes svētdienas skolu kopīgs mācību gada noslēgums Vecpili 15. maijā 12.00

Sīkāka informācija:
26578580, 63449990
(priesteris Mariušs Kempa)

Svētceļojums kājām LIEPĀJA – AGLONA

27. jūlijs – 15. augusts

vadīs priesteris Mariušs Kempa.

Sīkāka informācija "Nāc"

nākamajā numurā
vai pa tālr. 26578580,
63449990

*Sirsniņi sveicam
Liepājas un Kurzemes
diecēzes bīskapu
Vilhelmu Lapeli
bīskapa kalpošanas
10 gadu jubilejā!
Liepājas diecēzē
kalpojošie priesteri*

Informācija katoļu harizmātiskajām kopienām
un lūgšanu grupām

No 19. līdz 23. maijam Romā notiks
Starptautiskā aizlūgšanas konference
"Assisi 2010"

Plašāka informācija www.iccrs.org/events
Kontakttelefons Latvijā: 29720833

Katoļu slavēšanas grupas tiek aicinātas piedalīties
starptautiskā slavēšanas un pielūgsmes konferencē
Santjago de Kompastelā no 1. līdz 4.augustam.

Plašāka informācija pa tel. 67751062 vai 29720833
E-pasts: aglona777@gmail.com

Ticības padziļināšanas programma draudzēs

Kristietībā viss sākas ar pieredzi, bet pēc tam tā ir jāietērpj vārdos, ļaujot Kristus augšāmcelšanās spēkam ienākt arī citu cilvēku dzīvē. No šejienes izriet katoliskās izglītības nepieciešamība. Pie mums Latvijā ir tikai viena augstskolas līmeņa katoliskā struktūra, kas izglīto lajus. Tā ir Laterāna Pontifikālās universitātes filiāle Rīgas Augstākais reliģijas zinātņu institūts (RARZI), kas gatavo pastāvīgos diakonus un lajus darbam draudzēs, skolās un

citās struktūrās. Šobrīd RARZI ir iesākta Ticības padziļināšanas programmas draudzēs izstrāde. RARZI mācībspēki un absolventi kopā ar maģistrantiem gatavo tēmas, 3 diecēzēs tiek komplektētas darba grupas, **Liepājas diecēzē atbildīgā ir Ingrida Burģe – mob. 26527031.**

Šīs programmas veiksmīgam iznākumam ir ļoti svarīgi, lai šo grupu vadītāji un dalībnieki izjūt sirsnīgu un iedrošinošu attieksmi no draudžu locekļiem un prāvestiem.

Istenojot šo programmu, RARZI absolventi varēs dalīties ar iegūtajām zināšanām un prasēm visās Latvijas draudzēs, atbildot uz cilvēkiem aktuāliem jautājumiem, stiprinot viņus grūtībās un palīdzot viņu ticībai iet dziļumā. Saskaņā ar Svētā Krēsla Izglītības kongregācijas norādījumiem, Reliģijas zinātņu institūti ir katoliskās inteliģences izglītošanas un formācijas iestādes, kas mudina mūs rīkoties saskaņā ar ticību tieši šeit un tagad, katram tajā situācijā, kurā atrodamies, tādējādi, cenšoties

paglābt tautu no iznīcības, jo tikai patiesā Gaisma, kas nāk caur dzīvu Baznīcu, var izglābt Latviju. „Jūs esat zemes sāls; bet ja sāls nederīga, ar ko tad sāls?” (Mt 5,13)

Institūta direktors:
**Priesteris Prof.
Zbignevs Stankevičs,
Dr. theol.**

Pāvesta nuncijs arhibīskaps Luidži Bonaci viesosies Kuldīgā

Svētdien, 18. aprīlī,
Sv. Pāvila rekolekciju mājā
nuncijs tiksies ar visiem
diecēzes katehētiem un
aktīvajiem "Marijas Leģiona"
locekļiem un iepazīsies ar
viņu kalpošanu.

14.00 Sv. Mīse baznīcā,
celebrēs
un sprediķos nuncijs.

Pirmdien, 19. aprīlī,
arhibīskaps Luidži tiksies ar
diecēzes garīdzniekiem un
**12.30 baznīcā celebrēs
Sv. Misi**
un sacīs sprediķi.

Visi laipni aicināti piedalīties!

Ziņas

Neokatehumenāts Ventspils draudzē

Foto: Igors Muiļķevičs

Kurzemes bīskaps Vilhelms Lapelis Dieva Vārda liturģijas laikā katram "Neokatehumenālā ceļā" katehēzes dalībniekam pasniedz Bībeli

Ventspils draudzē notika "Neokatehumenālā ceļā" rekatehizācija jau esošās kopienas paplašināšanai, jo tā ir neliela.

Tāpat kā pagājušajā gadā Dieva Vārda liturģijas laikā bīskaps Vilhelms Lapelis katehēzes dalībniekiem pasniedza Bībeli. Šis rīts īpaši uzsver to, ka Dieva Vārds cilvēkam patiesi tiek atvērts caur Baznīcu. Liturģija notika Ventspils draudzes godināmā bīskapa B. Sloskāna mājā, kas bija saposta īpaši šai liturģijai – pašā centrā tika novietots Krusts un Dieva Vārds – Bībele –, bīskaps un draudzes prāvests Marcins Virkovskis OSPPE uz paaugstinājuma, bet katehēžu dalībnieki apkārt vienotā puslokā. Klausoties Dieva Vārdu, dziedot un lūdzoties, klātesošie saņēma Bībeli no bīskapa rokām. Pēc liturģijas visi tika aicināti pie svētku galda uz agapi, lai vēl pilnīgāk izbaudītu prieku un dalītos mīlestībā.

"Neokatehumenālais ceļš" aicina ticīgos caur Dieva Vārdu, Euharistisko liturģiju un vienotas kopienas zīmēm augt ticībā un mīlestībā, pilnveidoties kā kristietim.

Māra Bumbiere

Jauno semināristu ieģērbšana sutanās

Jau pērnā gada rudenī "Nāc" lasītāji varēja iepazīties ar Rīgas Garīgā semināra pirmā kursa studentiem, kas Adventā apmeklēja arī Kurzemes diecēzi. Saulainajā sestdienā, 20. martā, seminārā notika īpaši svētki, kuros visa uzmanība bija veltīta *sešiem maziem bundziniekiem*, kas svinīgā ceremonijā tika ieģērbti priestera tērpā – garajās, melnajās sutanās ar baltu apkaklīti. Sv. Mises laikā, kad Rīgas arhibīskaps kardināls Jānis Pujats bija pasvētījis pirmkursnieku sutanas, viņi novilkā laicīgo apģērbu (žaketi un kaklasaiti), lai kā šķistības un sirdsskaidriības zīmi varētu uzlikt balto apkaklīti un uzvilkt sutanu. Garīdznieka tērpa melno pogu garā rinda, kas simbolizē priestera dzīves pašizlīdzību un pārbaudījumus, tika aizpogāta ar *sutanas krusttēva* rokām. *Krusttēvs* ir kāds no vecāko kursu semināristiem, kuru katrs bija sev izvēlējis, lai tas viņu ieģērbtu. Zīmīgi, ka citi priesterim sutanu

uzvelk tikai divas reizes dzīvē: pirmo reizi – seminārā, saņemot jauno tērpu, otro – izvadot mūžībā.

Notikušajā lūdzu dalīties jaunāko pirmā kursa semināristu **Juri Skuteli**:

Kā tu tagad jūties?

Kā ietērpies Kristū gan ārēji, gan arī iekšēji.

Varbūt līdz ar jauno ārējo izskatu esi kaut ko apņēmis?

Apņēmos būt par piemēru citiem, vienmēr būt kā Kristum, būt klātesošam Viņa vietā. Vakarā ar kursabiedru Māri bijām izgājuši uz pilsētu, kur, mūs redzot, viens vīrs pat apzīmēja sevi ar krusta zīmi.

Vai jūs viņu uzrunājāt?

Nē, bet tas bija darbs, ko sv. Francisks sauc par evaņģelizāciju esot klāt sabiedrībā.

Kas no vairākām šīs dienas uzrunām palicis atmiņā?

Vairāk uzrunāja nevis tas sacītais, bet tieši ieģērbšanas mirklis Svētajā Misē. Jutu Dieva klātbūtni, svētību, ko Viņš dāvāja. Tuvinieki –

mamma un māsa – pat apraudājās, tas bez vārdiem pasaka daudz.

Kā tu domā, ko tagad tava liecība bez vārdiem izsauc cilvēkos?

To, ka Kristus ir dzīvs, Viņš ir mūsu vidū. Arī to, ka priesteris ir cilvēks, pie kura var vērsties grūtībās pēc padoma, pēc sakramentiem.

Kāda ir tava mīļākā lūgšana šeit seminārā?

Rožukronis, jo ar to mēs godinām Dievmāti, tādā veidā pagodinot pašu Kristu.

Varbūt tu gribētu kaut ko novēlēt tiem jaunajiem cilvēkiem, kuri pārdomā savu aicinājumu?

Lai nebaidās savu aicinājumu pārbaudīt, lai paļaujas un pilnīgi sevi nodod Dieva rokās!

Pateicība Dievam par jaunieģērbtajiem semināristiem, kas nebaidījās atbildēt Jēzum un uzsākt aicinājuma pārbaudes ceļu. Pateicība arī ģimenēm, kas devušas savus dēlus kalpošanai Dievam un tautai.

Rodions Doļa,
RGS 3. kurs students

Svētdienas skolas aktivitātes Saldus draudzē

Foto: Ojārs Jākovels

Viena no Saldus svētdienas skolas grupām pie plakāta, kur apkopotas gavēņa aņņemšanās

Svētdienas skola Saldus draudzē sāka darboties oktobrī, pagājis tikai pusgads, bet padarīts daudz. Vecā gada nogalē svētdienas skolas bērni un jaunieši kopā ar bērnu un ģimenes centra „Rūķītis” audzēkņiem vairākas dienas pavadīja atpūtas nometnē Bauskas novada Bruknas pilī. Nometnē piedalījās vairāk nekā 40 dalībnieku vairāku svētdienas skolas skolotāju vadībā. Tās mērķis bija radoši atpūsties, ieklausīties Dieva vārdā un savstarpēji sadraudzēties.

Mūsu svētdienas skolā iecienīti ir pārgājieni. Tie tiek veidoti atbilstoši noteiktai tēmai – jāmeklē kontrolpunkti, kuros jāizstāsta uzdots Bībeles stāsts no apgūtās vietas. Rudenī bērni kopā ar prāvestu Andreju Mediņu un skolotājiem devās uz Vaiņodes novada Embūtes dabas parku, kur vecās baznīcas drupās piedalījās lūgšanā, izstaigāja dabas taku, ieturēja pikniku un devās uz Kalnu sv. Agates dievnamu, kuru tajā dienā iesvētīja Liepājas diecēzes bīskaps Vilhelms Lapelis. Pārgājiens noslēdzās Lēnās ar kopīgu maltīti un koku stādīšanu. Nākamais pārgājiens tiek plānots skolas Lieldienu brīvlaikā.

Svētdienas skolā šogad ir piecas klases, kurās mācās 39 bērni un kalpo 12 skolotāji. Nodarbības notiek svētdienās un jau no 9.30 pulcē dziedošos bērnus, kuri divu skolotāju vadībā, no sirds dziedot, mācās slavēt Dievu. Katra mēneša ceturtajā sestdienā notiek bērnu un jauniešu dievkalpojumi, kuros aktīvi piedalās svētdienas skolas bērni (dzied korī, lasa lasījumus). Svētdienas skolas nodarbības sākas ar svētbriķi baznīcas kapelā un ilgst 45 minūtes. Vecāko grupu bērni katehēzes nodarbībās gatavojas pirmās Svētās Komūnijas saņemšanai, bet svētdienas skolā iepazīstas ar Bībeles stāstiem un cenšas tos izdzīvot, gavēni mācās sevi sagatavot Lieldienām. Katrs bērns cenšas atteikties no tā, kas traucē pieļūgt Dievu. Kādam tas var būt dators, citam MP4, nevaldāms raksturs vai naidis. Atteikšanās uzskatāmi tiek attēlota kolāžā, kas izvietota pie sienas svētdienas skolas telpā.

Diskusijās, lūgšanās un slavēšanā bērni izdzīvo Dieva žēlastību, kuru nes tālāk saviem līdzaudzīem! Draudzes prāvests A. Mediņš ir klāt visās svētdienas skolas aktivitātēs. Saldus svētdienas skolai ir arī filiāle Bērnu un ģimeņu centrā „Rūķītis” Lutriņos, tur nodarbībās piedalās 12 – 14 bērni. Prāvests māca bērnus lūgties un izdzīvot Baznīcas liturģisko laiku, tiek darināti rožukroņi. Bērniem tā ir jauna pieredze garīgajā izaugsme. Kāds 11 gadus vecs centrā „Rūķītis” iemītnieks savā istabiņā bija iekārtojies kapelu, kur aicinājis audzinātājus un bērnus uz lūgšanām. Bērnu un ģimeņu centra audzēkņi ir atvērti garīgai izaugsmei un mūs ļoti gaida.

Irēna Brinteniece
Saldus sv. Pētera un Pāvila katoļu draudzes svētdienas skolas vadītāja

Foto: Anars Londe

Jaunieģērbtie semināristi pēc Sv. Mises pie sv. Franciska baznīcas Rīgā kopā ar arhibīskapu J. Pujatu un bīskapu A. Justu, semināra pasniedzējiem un vecāko kursu audzēkņiem

ZIŅU PORTĀLS:

www.katedrale.lv

Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Liepājas diecēze.
Redakcijas adrese: Liepāja, Peldu 15. Tālrunis/fakss 63425422, mob. tālr. 26310871, e-pasts: nac@tvnet.lv
Redaktore: Ieva Liede. Teoloģiskie recenzenti: bīskapi – Vilhelms Lapelis, Ārvaldis Andrejs Brumanis.
Korektore: Ērika Korāte

Avīze iznāk 6 reizes gadā, to var iegādāties baznīcu grāmatu galdos.

CMYK

Pasmaidīsim

Divi kamieļi tukšneša vidū. Viens saka otram:

– Zini, šausmīgi gribas dzert, lai arī ko tie cilvēki nerunātu...

☺ ☺ ☺

Saruna viesnīcā:

– Jums kafiju pasniegt gultā?

– Nē, labāk krūzītē.

☺ ☺ ☺

– Ko tādu varētu apēst, lai nepieņemtos svarā?

– Paskaties ledusskapī, tur tā ir daudz!

– Kā?!

– Nekā!

☺ ☺ ☺
Atskan zvans pie durvīm.

– Kas tur ir? – jautā dzīvokļa iemītnieks.

– Atveriet, policija!

– Ko jums vajag?

– Parunāties.

– Cik jūs esat?

– Divi.

– Vai tad jūs nevarat parunāties savā starpā?

☺ ☺ ☺

Gids vadā tūristus pa kādas vecpilsētas drupām un stāsta:

– Šis tornis tika uzcelts vairāk nekā pirms 3000 gadiem!

– Ko nu stāstāt! – iesaucas kāds tūrists. – Tagad taču ir tikai 2010. gads!

Laikraksta nākamais numurs
11. maijā.

Iespiests: Tipogrāfijā "Kurzemes Vārds", Liepājā, Radio ielā 19. Redakcija tiesīga koriģēt iesūtītos materiālus. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz "Nāc". Tirāža: 7700.